

bi postala tudi ona usmiljenka ter lahko kdaj tako tolažila sirote, kakor je doslej njo prednica Terezija in druge sestre. Čim bolj je to premišljevala, bolj se ji je priljubljal ta stan.

Nekoč kar naravnost razodene svoje nagnjenje prednici Tereziji. Ta je bila silno vesela tega sklepa. Povedala ji je, naj le pomisli težave, katere bo imela. Ali Rozalka se jih ni ustrašila. Zaupala je v božjo pomoč in ostala pri tem, kar je sklenila.

Malega Šmarna dan je bilo. V sirotišnici so imeli slovesno službo božjo. Potem so pa posedli v pogrjnjeni obednici krog bogato obložene mize in slovesno obhajali slovo pridne in od vseh ljubljene gojenke Rozalke. Ta je odhajala v Gradec, da se pripravi za svoj vzvišeni, pa težavni poklic — usmiljenih sestrah.

Vzorniku mladine.

(V dan 21. junija.)

Viharjev mnogo tebi je pretilo,
Zadosti bojev hrabro bil si vročih;
Obilo toge ti srce težilo,
Radostno vabil svet te v svoje krilo,
Na pot življenja stlal ti rož cvetočih.

Izbrati nisi hotel poti cvetne —
Krepost je čista duša zaljubila.
Uspeli v bojih dôbe mladoletne
Molitve sad so, ki verige svetne
Lahkó s kreposti mečem je zdrobila.

Alojzij, vzor če boš življenje celo,
Duševna moč nam ne izgine,
Igral vihar ne bode z nami smelo!
Nebesa nas sprejmó kedaj veselo —
Enake tebi — vzorniku mladine.

Naum.

